

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Στις πρόσφατες δημοσιευθείσες υπ' αριθμ. 7/2011 και 8/2011 αποφάσεις της Πλήρους Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, έγιναν δεκτά μεταξύ άλλων τα εξής: «[...] Εξάλλου η φύση της σύμβασης ή της δικαιοπραξίας, δεν εξαρτάται από τον χαρακτηρισμό που δίνουν σ' αυτή οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, γιατί ο χαρακτηρισμός αυτός αποτελεί έργο του δικαστηρίου της ουσίας κατά την άσκηση της δικαιοδοτικής λειτουργίας του, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στη συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό στη σύμβαση, κρίση που στη συνέχεια ελέγχεται αναιρετικά στο πλαίσιο εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 559 ή 560 αριθ. 1 του ΚΠολΔ. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου σύμβασης εργασίας, δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα (Ολ.ΑΠ 18/2006 και 19/2007, η δεύτερη καθόσον αφορά μόνο το μέχρι την 17.4.2001 χρονικό διάστημα και όχι το μεταγενέστερο που άρχισαν να ισχύουν οι προστεθείσες παράγραφοι 7 και 8 του Συντάγματος), αλλά ούτε και από εσωτερικό κανονισμό της υπηρεσίας του εργοδότη είτε ανήκει στο δημόσιο ή στον ιδιωτικό τομέα, ακόμα και εάν ο κανονισμός αυτός έχει αποκτήσει την ισχύ νόμου. [...] Εξάλλου, ανεξάρτητα από την επακολούθησα υπ' αριθμ. 1999/70 Οδηγία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που δημοσιεύθηκε στις 10.7.1999 στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και η ισχύς της άρχισε σύμφωνα με το άρθρο 2 αυτής στις 10.7.2001, ενσωματώθηκε δε στην Ελληνική έννομη τάξη στις 2.4.2003 με το Π.Δ. 81/2003, στην Ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, δια της προσηματικής επιλογής της σύμβασης ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπιζόταν με το άρθρο 8 παρ. 3 ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, που εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή «οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, εάν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της σύμβασης αλλά ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγηση των περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης διατάξεων του παρόντος νόμου». Κατά την παλαιά στη νομολογία και τη θεωρία ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, ενώ αυτή αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση, από τον εργοδότη, των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά ανάγκες της υπηρεσίας πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες. Αυτό δε, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την έννοια που προαναφέρθηκε και που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της ως εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ή έργου αλλά και το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου ή τον έχοντα ισχύ νόμου κανονισμό χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΑΠ Ολ. 6/2001)». Από τα παραπάνω αν και ο Άρειος Πάγος δεν πήρε ευθέως θέση συνάγεται ότι το ζήτημα των εργαζομένων με σχέσεις ορισμένου χρόνου ρυθμίζεται από ένα πλέγμα συνταγματικών διατάξεων, οι οποίες πρέπει να εναρμονίζονται μεταξύ τους, και όχι μόνο από το άρθρο 103 §§ 7 και 8 Σ. Έτσι, το άρθρο 103 § 8 του Συντάγματος που απαγορεύει τη μετατροπή συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, δεν μπορεί να απαγορεύει τον-επίσης συνταγματικά επιβαλλόμενο-ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων αυτών, όταν με αυτές δεν καλύπτονται πρόσκαιρες, απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες, αλλά πάγιες και διαρκείς, ούτε μπορεί να οδηγεί σε καταχρήσεις τις οποίες απαγορεύει ρητά το άρθρο 25 § 1 και 3 Σ. Προδήλως η προστασία αυτή δεν επιτρέπεται να υποβαθμισθεί ούτε με συνταγματική ούτε με νομοθετική διάταξη, δηλαδή οι υπάρχουσες συνταγματικές και νομοθετικές διατάξεις πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο που να μην αποκλείουν την εφαρμογή του άρθρου 8 § 3 Ν. 2112/1920 και μετά την συνταγματική αναθεώρηση του 2001 και μετά την ενσωμάτωση της Οδηγίας στο ελληνικό δίκαιο. Επομένως το άρθρο 103 παρ. 8 Σ δεν μπορεί να αποκλείσει τον χαρακτηρισμό των συμβάσεων ως αορίστου χρόνου με βάση τις αρχές του ορθού νομικού χαρακτηρισμού και

4663

2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. /2023 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

το άρθρο 8 παρ. 3 Ν. 2112/1920, ως ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο προς τη ρήτρα 5 της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ. Τούτο, διότι η διάταξη του άρθρου 103 παρ. 8 Σ δεν επιτρέπεται να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποκλείει τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων που, αν και φέρονται ως ορισμένου χρόνου, εντούτοις είναι συμβάσεις αορίστου χρόνου. Η μόνη ερμηνευτική εκδοχή που εναρμονίζεται με τα προεκτεθέντα είναι ότι η διάταξη αυτή απαγορεύει τη «μετατροπή» μόνο των γνήσιων συμβάσεων ορισμένου χρόνου (αυτών δηλαδή που καλύπτουν πρόσκαιρες απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες) σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Αξίζει να σημειωθεί ότι δυνάμει της υπ' αριθμ. 16/2013 απόφασης της Πλήρους Ολομέλειας του Αρείου Πάγου αναγνωρίζεται η υποχρέωση συμμόρφωσης στην απόφαση του Δικαστηρίου της Ένωσης και συγκεκριμένα: «[...] Η απόφαση του Δικαστηρίου της Ένωσης αναφορικά με τα προδικαστικά ερωτήματα είναι εξ άλλου δεσμευτική τόσο για το εθνικό δικαστήριο που υπέβαλε το σχετικό ερώτημα, όσο και για όλα τα εθνικά δικαστήρια που τυχόν θα δικάσουν στη συνέχεια την ίδια υπόθεση. Η δεσμευτικότητα της απόφασης αυτής δεν προβλέπεται ως συνέπεια ρητά στη Συνθήκη της Ένωσης, είναι όμως αναμφίβολη, αφού μόνον έτσι εξυπηρετείται ο σκοπός της ενιαίας και ομοιόμορφης εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, για τις ανάγκες της οποίας επιτρέπεται και νέα παραπομπή του ζητήματος στο Δικαστήριο της Ένωσης, αν το εθνικό δικαστήριο κρίνει ότι αντιμετωπίζει δυσχέρειες κατανόησης ή εφαρμογής της απόφασης που εκδόθηκε ήδη σε προηγούμενο προδικαστικό ερώτημα ή όταν υποβάλλεται στο Δικαστήριο νέο νομικό ζήτημα ή νέα στοιχεία, ικανά να το οδηγήσουν σε διαφορετική απάντηση σε ερώτημα που ήδη υποβλήθηκε (ΔΕΚ 11.6.1987, Pretore di Salo, 14/1986, σκέψη 12, Συλλ 1987.2545). Συνεπώς η άρνηση ή η παράλειψη του εθνικού δικαστηρίου να κρίνει την εκκρεμή σ' αυτό υπόθεση με βάση την ερμηνεία, που δόθηκε στο ενωσιακό δίκαιο από το Δικαστήριο της Ένωσης, συνιστά παράβαση του δικαίου αυτού, η οποία στην Ελλάδα ελέγχεται αναιρετικά με λόγο από τον αριθμό 1 των άρθρ. 559 ή 560 ΚΠολΔ. Η ίδια παράβαση συντελείται ακόμα και όταν το εθνικό δικαστήριο δεν εφαρμόζει μεν ευθέως το δίκαιο της Ένωσης, αλλά ρυθμίσεις του εσωτερικού δικαίου, που ενσωματώνουν αντίστοιχες ρυθμίσεις του ενωσιακού δικαίου, τις οποίες όμως και πάλι παραβιάζει, αν τελικά ερμηνεύει τις εσωτερικές ρυθμίσεις κατά τρόπο αντίθετο προς την ερμηνεία προηγουμένως των ενωσιακών ρυθμίσεων από το Δικαστήριο της Ένωσης. Ειδικότερα κατά την έννοια του άρθρ. 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που ιδρύει τον προβλεπόμενο από τη διάταξη αυτή λόγο αναιρέσης, υπάρχει όταν ο κανόνας δικαίου είτε ερμηνεύτηκε εσφαλμένα, δηλαδή το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σ' αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, είτε εφαρμόστηκε, ενώ αυτές δεν συνέτρεχαν ή εφαρμόστηκε εσφαλμένα (ΟΛΑΠ 4/2005, 7/2006). [...]». Περαιτέρω, τόσο η Οδηγία 1999/70/ΕΚ για την εργασία ορισμένου χρόνου όσο, κατ' επέκταση και τα Π.Δ. 81/2004 («ρυθμίσεις για τους εργαζομένους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου»), 180/2004 (τροποποίηση του Π.Δ. 81/2003 «ρυθμίσεις για τους εργαζομένους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου»), 164/2004 («ρυθμίσεις για τους εργαζομένους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα»), τα οποία ενσωματώνουν στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία αυτή, αναφέρονται σε συμβάσεις ή «σχέσεις» εργασίας ορισμένου χρόνου. Υποθετούν, δηλαδή, ότι το τυπικό αλλά το λειτουργικό κριτήριο, βάσει του οποίου δεν έχει σημασία ο χαρακτηρισμός της εργασιακής σχέσης (π.χ. ως «μίσθωσης έργου», «παροχής ανεξαρτήτων υπηρεσιών» κ.λπ.) ούτε και το αν αυτή συνάφθηκε ακύρωσ (π.χ. γιατί δεν τηρήθηκε ο έγγραφος τύπος στις περιπτώσεις που συνιστά όρο του κύρους της σχέσης ή η προβλεπόμενη διαδικασία κ.λπ.), αλλά το πραγματικό γεγονός της παροχής εργασίας υπό συνθήκες εξάρτησης για ορισμένο χρόνο. Εφαρμόζονται δηλαδή οι ως άνω ρυθμίσεις σε κάθε σύμβαση που υποκρύπτει σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, ήτοι και σε de facto/εν τοις πράγμασι/απλές εργασιακές σχέσεις. Τέτοια, όμως, (de facto/εν τοις πράγμασι/απλή) σχέση εργασίας μπορεί να υπάρχει και στην περίπτωση που ορισμένο πρόσωπο (εργαζόμενος), καίτοι τυπικά έχει συμβληθεί με κάποιο άλλο πρόσωπο, το οποίο φέρεται ως εργοδότης του (τυπικός εργοδότης), στην πραγματικότητα («εν τοις πράγμασι») παρέχει την εργασία του σε ένα άλλο πρόσωπο (πραγματικό εργοδότη). Με τον τελευταίο δηλαδή ο εργαζόμενος συνδέεται με απλή εργασιακή σχέση, εφόσον αυτός καθορίζει τον τόπο, το χρόνο και τον τρόπο παροχής της εργασίας του και ασκεί στον εργαζόμενο εποπτεία και έλεγχο, εφόσον δηλαδή στη σχέση αυτή-μεταξύ εργαζομένου και πραγματικού εργοδότη και όχι μεταξύ εργαζομένου και τυπικού εργοδότη-εμφανίζονται όλα τα στοιχεία της εξάρτησης. Τούτο, μάλιστα, ισχύει ανεξαρτήτως του ποιος τυπικά καταβάλλει στον εργαζόμενο την αμοιβή του, αφού το στοιχείο αυτό δεν ασκεί ουσιώδη επιρροή στον προσδιορισμό του προσώπου του εργοδότη. Δεν αναιρείται δηλαδή η ύπαρξη

απλής σχέσης εργασίας μεταξύ εργαζομένου και πραγματικού εργοδότη αν την αμοιβή στον πρώτο καταβάλλει ένα τρίτο πρόσωπο (ο τυπικός εργοδότης), και δη αν αυτό γίνεται στο πλαίσιο κάποιας ειδικής συμφωνίας μεταξύ τυπικού και πραγματικού εργοδότη, αν τα κονδύλια για την αμοιβή του εργαζομένου ουσιαστικά αντλούνται-προέρχονται από τον πραγματικό εργοδότη ή αν μεταξύ τυπικού και πραγματικού εργοδότη υφίσταται οικονομική ενότητα και ενιαίο συμφέρον. Ως εργοδότης θεωρείται, κατά την επιστήμη του Εργατικού Δικαίου, ελλείπει γενικού νομοθετικού ορισμού της εννοίας αυτού, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, στην υπηρεσία του οποίου διατελεί, με σχέση εξαρτημένης εργασίας, άλλο φυσικό πρόσωπο, το οποίο του παρέχει την εργασία αυτή και όχι απαραίτητα το πρόσωπο εκείνο το οποίο προέβη στην πρόσληψή του (βλ. σχετικά ΑΠ 1290/2010, ΑΠ 873/2009, ΕΕμπΔ 2009, 822, ΕφΑθ 3479/2007, ΔΕΕ 2008, 236, ΕφΠειρ 714/1999, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Επομένως, ο «αντισυμβαλλόμενος» του εργαζομένου στη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, δεν σημαίνει πάντοτε ότι είναι ο εργοδότης, αλλά θα πρέπει στο πρόσωπο αυτού να συγκεντρώνονται όλα τα στοιχεία που προσδιορίζουν την έννοια αυτού. Στην προκειμένη περίπτωση με την κρινόμενη αίτηση οι αιτούντες εκθέτουν ότι προσληφθήκανε στο καθ' ου δύναμι συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου σε διαστήματα και ειδικότητες όπως αναλυτικά περιγράφονται στους σχετικούς πίνακες της αγωγής και απασχολούνται σε αυτό στελεχώνοντας τις υπηρεσίες του για την κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών αυτών. **Οτι συγκεκριμένα, οι ημερομηνίες πρόσληψής τους, τα διαστήματα κατά τα οποία απασχοληθήκανε στο καθ' ου, οι ειδικότητές τους, καθώς και τα καθήκοντα που τους είχαν ανατεθεί έχουν ως αναφέρονται στην αίτηση για τον καθένα από αυτούς. Οτι οι υπηρεσίες που προσφέρανε όλο αυτό το διάστημα με ευσυνειδησία, ζήλο και εργατικότητα, ήταν ακριβώς οι ίδιες με αυτές που προσφέρει το τακτικό προσωπικό της ίδιας με αυτούς ειδικότητες που υπηρετεί στο καθ' ου δήμο. Οτι την αναγκαιότητα της εργασίας τους, εξάλλου, αποκαλύπτει και η πολυετής απασχόλησή τους στο καθ' ου καθώς και η μεγάλη δυσαναλογία τακτικού προσωπικού της ειδικότητάς τους, ότι από τα παραπάνω στοιχεία προκύπτει ότι απασχολούνται σε αντικείμενο που καλύπτουν εκ περιεχομένου ανάγκες πάγιες και διαρκείς, δεδομένου ότι δεν πρόκειται ποτέ να εκλείψουν. Οτι δεν μπορεί, δηλαδή, σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ότι καλύπτανε «απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες» του καθ' ου, που θα δικαιολογούσαν την αλληπάλληλη σύναψη σχέσεων ορισμένου χρόνου. Άλλωστε, οι ανάγκες που καλύπτουν στο καθ' ου σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι κάποια στιγμή θα εκλείψουν ή έστω θα περιοριστούν. Οτι επιπλέον, από τα ανωτέρω εκτιθέμενα καθίσταται σαφές ότι η απασχόλησή τους είχε εξ αρχής τα χαρακτηριστικά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Όμως το καθ' ου επιμένει να χαρακτηρίζει τη σχέση τους ως ορισμένου χρόνου. Ο αναντίστοιχος δε χαρακτηρισμός της είναι προσχηματικός. Με τον τρόπο δε αυτό επί όλα αυτά τα έτη που εργάζονται σε αυτό τους αποστερεί τη στοιχειώδη προστασία που παρέχει το εργατικό δίκαιο. Οτι ειδικότερα, η θέση η θέση εργασίας τους είναι απολύτως επισφαλής και απολύτως αβέβαιο το εργασιακό και βιοποριστικό τους μέλλον, αφού δεν είχαν καμία προστασία της θέσης εργασίας τους, αλλά το καθ' ου μπορεί απλά, και αυθαίρετα ακόμα, να μην ανανεώσει την τάχα σύμβασή τους ορισμένου χρόνου. Τούτο μάλιστα χωρίς να τηρήσει τις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας περί προστασίας της θέσης εργασίας. Περαιτέρω, αν τύχαινε να διαπράττονε ορισμένο παράπτωμα που σύμφωνα με τον κανονισμό της θεωρείται πειθαρχικό, δεν θα είναι υποχρεωμένο να τηρήσει στην περίπτωση τους ορισμένη πειθαρχική διαδικασία (όπως θα έπραττε αν χαρακτηρίζε ορθά την εργασιακή τους σχέση). Τούτο δε, ενώ βεβαίως με την τήρηση της διαδικασίας αυτής στην ουσία προστατεύεται ο εργαζόμενος, αφού, όχι μόνο συγκαλείται πειθαρχικό συμβούλιο προς αποφυγή αυθαιρεσιών σε βάρος του, αλλά περαιτέρω του επιβάλλεται μια ποινή ανάλογη της βαρύτητας του παραπτώματος που διαπράττει, πράγμα το οποίο βεβαίως ελέγχεται και δικαστικά. Οτι στην περίπτωση όμως τη δική τους θα μπορούσε το καθ' ου, ακόμα και για ένα ασήμαντο παράπτωμα να μην ανανεώσει τη σχέση τους, στην ουσία απολύοντάς τους, επιβάλλοντάς τους ουσιαστικά την βαρύτερη «πειθαρχική» κύρωση, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα καμίας απολύτως προστασίας. Οτι από όλα τα παραπάνω γίνεται σαφές ότι η απασχόλησή τους είχε εξ αρχής τα χαρακτηριστικά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ο αναντίστοιχος δε χαρακτηρισμός της από το καθ' ου ως δήθεν ορισμένου χρόνου είναι προσχηματικός και έχει ως αποτέλεσμα την καταστρατήγηση των νομίμων δικαιωμάτων τους και ως εκ τούτου, δεν παράγει έννομα αποτελέσματα. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν να υποχρεωθεί το καθ' ου να αποδέχεται προσωρινά την προσηκόντως προσφερόμενη εργασία τους στα καθήκοντα και στη θέση όπου θα εργάζονται κατά την τελευταία ημέρα απασχόλησής τους, καταβάλλοντας τις νόμιμες αποδοχές τους, μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της κύριας αγωγής τους, καταδικαζόμενου σε περίπτωση που αρνηθεί να συμμορφωθεί με την απόφαση του Δικαστηρίου σε χρηματική ποινή τριακοσίων (300) ευρώ υπέρ εκάστου εξ αυτών για κάθε**

3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4663/2023 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

ημέρα που δεν αποδέχεται τις υπηρεσίες τους. Η αίτηση αρμοδίως και παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση στο παρόν Δικαστήριο (άρθρα 683, 22 του ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ίδιου Κώδικα) και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 731, 732 και 692 παρ. 4 ΚΠολΔ. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα που εξετάστηκε στο ακροατήριο και των εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν, πιθανολογούνται τα ακόλουθα: Την υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά την επ' ακροατηρίω διαδικασία, συνομολόγησε ο αρμόδιος Αντιδήμαρχος

ο οποίος κατέθεσε ότι οι πρώτοι δεκαοκτώ από αυτούς απασχολούνται στην Υπηρεσία Καθαριότητας του καθ' ου ως εργάτες καθαριότητας, ο δέκατος ένατος από αυτούς ως φύλακας, ο εικοστός από αυτούς, ως εργάτης πολιτικής προστασίας, ο εικοστός πρώτος από αυτούς ως οικοδόμος και οι δύο τελευταίοι από αυτούς ως ελαιοχρωματιστές. Ο κ. [επίσημανε την αναγκαιότητα της συνέχισης της απασχόλησής τους στο καθ' ου, τόσο λόγω της γεωγραφικής έκτασης που καταλαμβάνει ο Δήμος Κρωπίας, όσο και της έλλειψης μόνιμου προσωπικού της ειδικότητας τους, δεδομένου ότι δεν υπάρχει δυνατότητα πρόσληψης μόνιμου προσωπικού. Επιπλέον, ο αρμόδιος αντιδήμαρχος δήλωσε στην κατάθεσή του ότι το καθ' ου είναι ένας εύρωστος οικονομικά Δήμος και έχει την οικονομική δυνατότητα να ανταπεξέλθει στην πληρωμή των αποδοχών τους, άλλοτε αυτές είναι ανταποδοτικές και καλύπτονται από την καταβολή των δημοτικών τελών από τους κατοίκους και τους επιχειρηματίες του δήμου Κρωπίας. Αναφορικά με τους έβδομο, δέκατο ένατο και εικοστό πρώτο έως εικοστό τρίτο από αυτούς σε σχετικά ερωτήματα του πληρεξουσίου δικηγόρου τους

πως παρόλο που η σύναψη της σχέσης εργασίας τους με το καθ' ου έγινε μέσω του ΟΑΕΔ, η εργασία τους δεν διαφέρει σε τίποτα από το λοιπό τακτικό προσωπικό του Δήμου και ότι ο ΟΑΕΔ δεν είχε ουδεμία ανάμειξη στην σχέση εργασίας τους, η οποία καθοριζόταν από τους εκπροσώπους του Δήμου. Στην περίπτωση τους, η παροχή της εργασίας τους γινόταν στα πλαίσια των υπηρεσιών του καθ' ου για την κάλυψη μόνιμης κενής οργανικής θέσης δημοσίων υπαλλήλων και παγίων και διαρκών αναγκών του. Ο ΟΑΕΔ λειτουργούσε ως παρένθετο πρόσωπο, καθώς η πραγματική σχέση εργασίας τους αναπτυσσόταν με το Δήμο. Καθ' όλο δε το χρονικό διάστημα χρησιμοποιούσαν τα εργαλεία, τα οικοδομικά υλικά, τις σκούπες και τα οχήματα του καθ' ου και δέχοντουσαν εντολές και οδηγίες από τους προϊσταμένους των τμημάτων και τους Διευθυντές και λοιπούς νόμιμους εκπροσώπους του. Σε καμία περίπτωση ο ΟΑΕΔ μέσω των προσώπων που τον εκπροσωπούν δεν αναμειγνυόταν στον καθορισμό και τον έλεγχο της εργασίας τους. Συνεπώς, δεδομένου ότι οπωσδήποτε μεταξύ αυτών και του καθ' ου υπήρχε «σχέση» εργασίας ορισμένου χρόνου στη σχέση αυτή βρίσκει εφαρμογή η Οδηγία 1999/70/ΕΚ και οι διατάξεις που την ενσωματώνουν στην ελληνική νομοθεσία, ανεξαρτήτως του αν στο έγγραφο της σύμβασής τους αναφέρεται ο ΟΑΕΔ. Όπως, δηλαδή, προκύπτει από τα ανωτέρω από το σύνολο των εγγράφων και στοιχείων που προσκομίζουμε και επικαλούνται καθώς και από τη μαρτυρική κατάθεση, εργαστήκανε εξ αρχής σε τόπο, χρόνο και τόπο που ελεγχόταν από τους εκπροσώπους του καθ' ου. Κατά συνέπεια ο ΟΑΕΔ παρεμβάλλεται ως απλός «αχυράνθρωπος» στη μεταξύ τους σχέση με το Δήμο, έχει επομένως μόνο διαχειριστικό ρόλο και δεν μπορεί να θεωρηθεί πραγματικός εργοδότης τους, αφού η πραγματική «σχέση εργασίας» τους (που είναι και κρίσιμη με βάση το πεδίο εφαρμογής της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ, ανεξαρτήτως μάλιστα του κύρους της) υπάρχει με το καθ' ου. Γίνεται σαφές λοιπόν πως πραγματικός τους εργοδότης είναι ο Δήμος, καθώς αυτός αποτελεί τον φορέα απασχόλησής τους, τον πραγματικό δηλαδή αποδέκτη της εργασίας τους, δικές του ανάγκες καλύπτανε και μεταξύ τους υπήρχε σχέση εργασίας, κατά την έννοια της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ και των διατάξεων που την ενσωματώνουν στην εσωτερική μας έννομη τάξη. Τέλος, τόνισε ότι ο Δήμος Κρωπίας έχει και μια επιπλέον ιδιαιτερότητα, καθώς είναι ο πρώτος δήμος με τον οποίο έρχονται σε επαφή τόσο οι Έλληνες όσο και οι ξένοι τουρίστες οι οποίοι φθάνουν στην Αττική μέσω του μεγαλύτερου αεροδρομίου της χώρας «Ελευθέριος Βενιζέλος». Ο ίδιος μάρτυρας ανέφερε ότι σε περίπτωση απομάκρυνσής τους από τις θέσεις εργασίας τους θα υπάρξει σοβαρό θέμα δυσλειτουργίας των υπηρεσιών του καθ' ου Δήμου. Επομένως, η ένδικη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως ουσία βάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων κατ' άρθρο 179 του ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Υποχρεώνει το καθ' ου να αποδέχεται προσωρινά τις υπηρεσίες των αιτούντων έως την έκδοση τελεσίδικης απόφαση επί της ασκηθείσας αγωγής τους κατ' αυτού.

Απειλεί σε βάρος του χρηματική ποινή εκατό (100) ευρώ, για κάθε παραβίαση της προαναφερόμενης διατάξεως.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 9-8-2023.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

